
Minneord

OSS IMELLOM

KNUT ERIK BERGE

ØIVIND BRAATEN

SRDJAN DJUROVIC

TORE HIND FAGERLUND

LARS RETTERSTØL

Professor dr.med. avdelingsoverlege Kåre Ingmar Berg døde 24.1. 2009, knapt 77 år gammel.

Med ham er en av Norges store vitenskapsmenn innen medisinen gått bort. Kåre Berg grunnla medisinsk genetikk som fag i Norge. 35 år gammel ble han vår første professor i faget. Han ledet i alle år Avdeling for medisinsk genetikk ved Ullevål universitetssykehus, etter hvert ble han også klinikkssjef ved Klinikk for forebyggende medisin.

Som nyutdannet i 1957 gikk han inn i forskningen og oppdaget Lp(a)-systemet, som har betydning for utvikling av hjerte- og karsykdommer. Den medisinske doktorgrad tok han i 1964. Samme år fikk han to medisinske priser. I perioden 1964 – 67 hadde han forskningsopphold ved Rockefeller University i New York, og i 1970 fikk han Anders Jahres pris for yngre medisinske forskere.

Han var redaktør i *Clinical Genetics* i årene 1970 – 97 og faglig medarbeider i flere andre tidsskrifter, bl.a. *FASEB Journal*, *Journal of Medical Ethics* og *Tidsskriftet* (1967 – 98). Han publiserte mer enn 650 vitenskapelige artikler og

var redaktør og medforfatter av ti internasjonalt publiserte bøker. Berg satt i en rekke råd innen medisinsk genetikk og etikk, både nasjonalt og internasjonalt, blant annet WHO's råd for genetiske sykdommer og WHO's råd for medisinsk etikk. Dessuten satt han i styret for European Society of Human Genetics og Det Norske Vitenskaps-Akademi. Videre var han nasjonal delegat til etikkomiteer i Europarådet i årene 1987 – 96 og medlem av Bioteknologinemnda i perioden 1991 – 98. Mer enn 20 stipendiater har nytt godt av hans veiledning frem til den medisinske doktorgrad.

Som kliniker var han spesialist i immunhematologi/immunologi og i medisinsk genetikk, og han var veileder for mange av dagens norske kliniske genetikere. Med sin autoritet og sin voldsomme arbeidskapasitet bygde han opp Avdeling for medisinsk genetikk og Institutt for medisinsk genetikk ved Universitetet i Oslo til å bli en internasjonalt anerkjent enhet. På mange måter fikk vi inntrykk av at hans faglige renommé var enda større internasjonalt enn i Norge. Han var på mange måter en «professor av den gamle skole» og en mann som med kraft kjempet for det han trodde på i faget, noe som kunne falle andre i det medisinske fagmiljø tungt for brystet.

Vi husker ham som en sterk og kunnskapsrik fagperson som for oss stipendiater var veileder i grunnleggende forstand – han trakk oss gjennom også i tunge perioder av stipendiattiden. Mange av oss fikk glede av hans store internasjonale kontaktnett innenfor forskningsverdenen, samtidig som han bidro til det sosiale liv. Han stilte krav til ansatte og stipendiater. Vi som kom nær innpå ham, vet at han også kunne vise omsorg for dem han hadde ansvar for på arbeidsplassen.

Han fortsatte som veileder også etter at han ble pensjonist og hadde et sterkt ønske om at medisinsk forskning fortsatt skulle være en stor del av hans hverdag. Slik ble det bare delvis. Det internasjonale forskningsmiljøet hadde et sterkere behov for hans engasjement enn det norske.

Det har oppstått et stort tomrom etter Kåre Berg.

Publisert: 26. mars 2009. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.09.0242

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2025. Lastet ned fra tidsskriftet.no 21. desember 2025.